

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

14/2017

Příští číslo vyjde

17. května 2017

Z obsahu

* Starý zákon a věda

* Zákon Kristův

3. května 2017

✦ ročník 102

cena: 13 Kč

Poselství k neděli Jubilate

„VÍRA PŘEMÁHÁ SVĚT“

1. JANOVA 5,1-4

Vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Ale popravdě řečeno, ona není tak úplně naše. Nevlastníme ji, nedržíme ji, neumíme ji probudit, ale ani zabít, zničit. Víra v skutku přemáhá svět a s ním i nás. Odkudsi přijde, zavolá: „Pojď za mnou,“ a přiměje nás věřit, donutí nás dělat kroky, které by nás dříve snad ani nenapadly. Zvedneme se, všeho

necháme, opustíme rybářské sítě a jdeme za neuchopitelným, ba nepochopitelným snem Božího království, který ale začínáme zažívat.

Rozpoznáváme, že sen se stává skutečností v osobě krácející před námi. Nejsou to jenom slova; je to tělo, je to život. Objevujeme, že nejde jen o náhodného kolemjdoucího, který se přidal a jde teď kousek s námi. Nedochozí nám to hned, ale ve společenství, v rozhovoru, v lámání chleba s ním zjišťujeme, že on se nepřidal k nám, ale my skrze něj na cestu věčnosti. My jdeme za ním, ne on za námi.

Člověka takové zjištění rozechvěje, rozezvučí v něm struny, o kterých netušil, že je v sobě má. Pomalu rozpoznáváme, že se v příběhu tesaře setkáváme s Bohem, a tak váhavě, zlehka přiznáváme nejdříve sobě a posléze snad i druhým, že Ježíš je Pán. Že navzdory všem biologickým závislostem je zrozen z Boha, že je Bůh sám. Nejde o otázku rozumu či brilantní apologetiky, ale o víru, která přemohla a přemáhá svět. I nás, i mě.

Vítězství víry, její síla spočívá v probuzení poraženého k životu. Dějiny

nám vyprávějí o vítězstvích, ve kterých poražení v lepším případě přežili jako otroci. Víra však přemožené nevraždí, nezotročuje, nesvazuje, nýbrž probouzí k životu, k vítězství, jež jsme dříve neznali.

K životu, ve kterém dovedeme milovat, ne jenom o lásce mluvit. K životu, v němž o Bohu nepotřebujeme filosofovat a místo toho ho milujeme. K životu, ve kterém nekážeme morálku, ale neseme ovoce lásky k Bohu, plníme, zachováváme jeho přikázání. Ne z donucení, ne za trest, ale pro příležitost, kterou jsme dostali. Všechna je můžeme plnit, protože v Kristu jsme vítězi.

Boží láska k nám se tím, jak dodržujeme jeho přikázání, nezvětší, ale ani nezmenší. Avšak naše může růst. V lásce k Bohu, k lidem, k celému stvoření rosteme právě tím, když jsme obrazem, ba odrazem Božím v čase a prostoru, který nám je dán. Ne pro naše schopnosti, ne pro naši víru, ale pro tu, která přemohla svět i nás. Pro víru, naději i lásku v Ježíši, který je Pán.

Jakub Ptáček
kazatel sboru CB
Praha 2-Vinohrady

14. května - Den matek

Martin Luther a jeho odkaz pro současnou církev

Pod tímto názvem se konalo již 24. Teologické fórum pořádané Sdružením evangelikálních teologů (SET). V pondělí 3. dubna 2017 se ve Sboru Církve bratrské v Praze 1 - Soukenické setkala sto účastníků z nejrozličnějších církví. Zastoupeno bylo celé spektrum církví české ekumeny (Apoštolská církev, Církev adventistů sedmého dne, Církve bratrská, Církev československá husitská, Evangelická církev a. v., Evangelická církev metodistická, Česko-bratrská církev evangelická, Křesťanské společenství, Slezská církev evangelická a. v. a Římskokatolická církev). V tomto pestrém společenství zaznělo několik přednášek inspirovaných 500. výročí veřejného vystoupení reformátora Martina Luthera (1517).

V letošním jubilejním roce se koná, a ještě bude konat mnoho konferencí o Lutherovi a reformaci. Mnohé se zaměřují na historické rozborů a šíření reformačních myšlenek či na slavnostní připomenutí společensky a kulturně významné doby. Teologické fórum SET si dalo za cíl prozkoumat vnitřní duchovní zápas Martina Luthera. První přednáška doc. Petra Hlaváčka z FF UK barvitě a názorně nastínila kontext šíření reformačních myšlenek. Ukázalo se, že 95 Lutherových tezí zdaleka nebylo začátkem reformace, jak bývá někdy chybně interpretováno. Byli jsme řečníkem přímo vtaženi do doby středověku s duchovním vřením a různými mesiánskými nadějemi. Luther nebyl začátkem zcela nového reformačního proudu. V různých zemích, včetně té naší, se již dříve ozývaly a zrály reformační myšlenky.

Dokončení na str. 2

Zákon deseti přikázání

Říkáme mu krátce desatero, nebo latinsky dekalog. Je pozoruhodný tím, že navzdory známosti nepatří mezi dary zjevené a věnované přímo od Boha. Apoštol Pavel, největší myslitel křesťanské církve, se vyslovil o desateru s úctou, avšak nespojil je přímo s Bohem, nýbrž jen s anděly: „Byl vyhlášen anděly a svěřen lidskému prostředníku“ – Mojžíšovi (Ga 3,19). Prostředníka není třeba tam, kde jedná sám Bůh. Přes tento nebožský původ desatero představuje ve své druhé polovině souhrn základních vztahů člověka k bližnímu, neopomene připo-

menout jeho nejzákladnější potřeby, bez nichž by lidská existence nemohla obstát. Desatero však jako souhrn zákona v deseti přikázáních nemá absolutní hodnotu. Stačí si vzpomenout, že Ježíš vůči nim řekl: „Ale já pravím vám“. Jeho pohled kupříkladu ochránil bližního nebo zvláště ženu před ponížením, které samo přikázání Nezabiješ nemohlo zjistit a postihnout.

Druhá a hlavní jeho hodnota spočívá v úvodní větě, která majestátně oddělí deset přikázání od základního Božího vyhlášení osvobození z egyptského zajetí. Kdyby tohoto

osvobození nebylo, dějiny izraelského lidu by neustály systematický útlak svého podmanitele a ztratily by svou svěbytnost. Izrael by se stal nepojmenovaným a bezvýznamným shlukem několika rodin a zmizel by ze scény národů. Hospodinovo mocné vyhlášení o vysvobození Izraele z egyptského otroctví patří mezi neotřesitelné jistoty, na nichž Izrael stavěl svůj život a stal se přes svou početní malost významným, jak po stránce kulturní, tak i mocenské.

Věděl a také to vyznával, že za tuto

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: ČESKÉ VYSÍLÁNÍ Z IZRAELE

Vážení přátelé, oznamujeme Vám, že bylo zahájeno české vysílání z Izraele pod názvem Fokus Jeruzalém. Na You Tube jsou nyní každý čtvrtek zveřejňovány nové díly, a to na dvou kanálech: na jednom naleznete díly televizního magazínu, na druhém biblické impulsy Johanne Gerloff. Magazín „Fokus Jeruzalém“ přináší zajímavosti z oblasti hospodářství a vědy, zdravotnictví a archeologie i ze života společnosti v Izraeli včetně vzájemných vztahů etnických i náboženských skupin. V biblických impulsích nás zase teolog, novinář a spisovatel Johannes Gerloff zve na cestu po stopách otce Abrahama. Tyto úvahy vedou nejen k pochopení biblických souvislostí, ale často i k překvapivým aktuálním souvislostem.

Doporučujeme, abyste se přihlásili k odběru těchto kanálů. Pak budete automaticky dostávat informaci emailem, když bude zveřejněno nové video. Máte-li zájem o obě části, můžete se přihlásit k odběru obou kanálů.

Nové díly najdete na těchto kanálech You Tube, které jsou také uvedeny na www.wilberforce.cz:

Magazín: https://www.youtube.com/channel/UCGOaAu9cWzqGnpO_wBikjTg

Biblické impulsy: <https://www.youtube.com/channel/UCHKl80DdqsQxAcReenGfzuA>

Magazín je také možné najít pod Fokus Jeruzalém 001, Fokus Jeruzalém 002 atd.

Impulsy pod Biblický impuls 001, Biblický impuls 002 atd.

Přejeme Vám příjemný čas u (zatím počítačové) obrazovky!

Johannes Gerloff, Krista Gerloffová a Mojmir Kallus www.wilberforce.cz

SKAUTI SI NA HRADĚ PŘIPOMNĚLI SVATÉHO JIŘÍHO.

PO LOŇSKÉM ZÁKAZU ZAZPÍVALI HYMNU RADĚJI POTICHU

Asi dvě desítky členů jedné ze skautských organizací si 24. dubna odpoledne na Pražském hradě připomněly svého patrona svatého Jiřího. Nejmladší děti u jeho sochy složily slib. Skauti z organizace Skaut - S.S.V. ze Kbel si u sochy vedle katedrály také zazpívali hymnu. "Budeme zpívat hymnu, ale potichu," řekl dětem jejich vedoucí. Loni totiž policie skautům z jiné organizace zpívat hym-nu na Hradě zakázala, protože shromáždění nebylo řádně oznámené. Podle organizátorů to ale nikdy dřív nebylo třeba, dnešní akci ale skauti dopředu pražskému magistrátu nahlásili. Skautských organizací je v Česku několik, patrona svatého Jiřího si připomínají kolem 24. dubna různě. Členové nejpočetnější z nich, spolku Junák - český skaut, se každoročně v sobotu nejbližší svátku scházejí v Beskydech u mohyly Ivančena, kde uctívají památku skautů popravených ve 2. světové válce. Na zasněženém hřebeni se jich letos sešlo několik stovek. Svatého Jiří jako symbol boje dobra proti zlu zvolil jako patrona skautům Robert Baden Powell, který hnutí v roce 1907 založil. Na světě je v různých organizacích celkem asi 50 milionů skautů, u nás v největší organizaci necelých 58 000.

podle ČTK

HALÍKOVÉ DÍLO JE V USA NOMINOVÁNO NA KNIHU ROKU V OBORU FILOSOFIE

Kniha teologa a kněze Tomáše Halíka "Chci, abys byl" se stala jedním z finalistů na cenu Kniha roku (Foreword INDIES Book of the Year Awards) v oboru filosofie. Posláním ocenění je upozornit knihovníky a knihkupce na výjimečné publikace nezávislých vydavatelů a jejich autory. Vítězové v desítkách odborných i beletristických kategoriích budou oznámeni na konferenci Asociace amerických knihoven, která se uskuteční v červnu v Chicagu, informovala na svém webu Filosofická fakulta Univerzity Karlovy v Praze. Vítězné tituly vybírá porota složená ze čtenářů, knihovníků a knihkupců. Společně s Halíkovou knihou je v oboru filosofie nominováno dalších pět děl, která se věnují například Kantově filosofii či etickému pragmatismu. Anglický překlad Halíkovy knihy "Chci, abys byl" vyšel v nakladatelství University of Notre Dame Press v roce 2016 pod názvem "I want you to be". Halík v ní nabízí nový úhel pohledu na lásku člověka k Bohu, k sobě samému i k bližním včetně nepřátel.

podle www.christnet.eu

EU KRITIZUJE RUSKO KVŮLI ZÁKAZU ČINNOSTI SPOLEČNOSTI SVĚDKOVÉ JEHOVOVI

Evropská unie 21. dubna kritizovala Rusko kvůli zákazu činnosti společnosti Svědkové Jehovovi na celém jeho území. Porušuje prý právo na shromažďování. Nejvyšší soud Ruska náboženskou organizaci označil za extremistickou a nařídil okamžitě uzavřít její regionální pobočky po celém území země. Úřad šéfky evropské diplomacie Federiky Mogheriniové ve svém prohlášení vyzval Rusko, aby dodržovalo vlastní ústavu. "Svědkové Jehovovi, stejně jako jiná náboženská uskupení, mají právo svobodně se scházet. Garantuje jim to ústava Ruské federace a mezinárodní standardy pro lidská práva," píše se v prohlášení. Rozsudek dnes kritizovalo i Německo a Británie. "Jsem znepokojená řešením soudu označit Svědky Jehovovy za extremistickou organizaci. Kriminalizuje pokojné náboženské vyznání 175 000 ruských občanů, což je v rozporu s právem na svobodu vyznání, které garantuje ústava," řekla britská ministryně pro lidská práva Joyce Alenayová.

podle www.christnet.eu

Martin Luther a jeho odkaz pro současnou církev

Dokončení ze str. 1

Luther na mnohé z nich tvořivě navázal a dostal mimořádný prostor pro jejich rozvinutí. Jeho vystoupení posloužilo jako roznětka k reformaci církve. Další dvě přednášky se zaměřily na Lutherovu cestu od teologie rozumu k teologii srdce. Prof. Jaroslav Vokoun z Teologické fakulty Jihočeské univerzity se zaměřil na Lutherův vnitřní duchovní zápas. S velkou pozorností jsme sledovali vlivy studia Bible na Luthera i příklady jeho oblíbených učitelů, mezi něž patřili Augustin a Bernard z Clairvaux. V Lutherově zbožnosti byl kladen důraz na modlitbu, zpěv, zvěstování, na fyzickou práci, opisování důležitých spisů a studium a překlad Bible. V přednášce byl také otevřen zápas s pokušením, s těžkými zkouškami a ďáblem. Luther dobře vystihl, že „ďábel nepokouší ty, které už má v kapse“. Další přednáškou posloužil Dr. Ondřej Macek, farář ČCE a překladatel Lutherových spisů. Provedl nás Lutherovou spiritualitou. Mohli jsme znovu prožít, jak hluboké místo má v reformačním zápase pokání, osobní modlitba, zpěv, zpověď, meditace nad Písmem, význam křtu i biblické zakotvení svatě večere Páně. Křesťan, který se nemodlí, je, podle Luthera „líný darebák“. Luther vystihl široké duchovní bohatství v žalmech a také pestrou paletu v nich vyjádřených emocí. Závěrečná přednáška se zaměřila na Lutherův vztah k Písmu svatému. David Beňa, lic. theol. – učitel ETS a studijní tajemník Rady Církve bratrské, otevřel nesmírně důležitý bod Lutherova díla se vztahem k dnešní době. V době, kdy křesťanské církve z jedné strany ohro-

žuje teologický liberalismus a z druhé strany náboženský fundamentalismus, dochází buď k relativizaci Bible nebo k jejímu zdeformovanému výkladu. Martin Luther byl odborníkem na výklad Písma, ale také na jeho zvěstování a aplikaci do každodenního života. Podle Luthera Písmo mluví „dostatečně jasně“. Dozvěděli jsme se, proč Erasmus neměl rád Lutherův biblismus. Sledovali jsme Boží skrytost a zároveň Boží veřejné slovo. Písmo Lutherovi září Kristem a svítí do tmy života. Přemýšleli jsme nad vnějším slovem Písma a niternou zkušeností s Písmem. Naše důvěra v pravdivost, nadčasovost a jasnost Písma svatého byla posílena. Teologické fórum se vydařilo, jak o tom svědčí vyjádření řady účastníků. Knihkupectví Samuel prodávalo na fóru novou knihu prof. Jaroslava Vokouna „Luther – finále středověké zbožnosti“ (Karmelitánské nakladatelství, Praha 2017). Při malé autogramiádě bylo možné si knihu nechat autorem podepsat. Lutherova společnost na fóru prodávala překlady Lutherových knih do češtiny a další literaturu, která se dotýká Martina Luthera a reformace. Teologickému fóru udělily záštitu Slezská církev evangelická a.v., Komenského institut a Lutherova společnost. O významu fóra svědčí také účast některých představitelů církví a učitelů teologických fakult a seminářů. K dobrému průběhu posloužila společná obcerstvení s možností vzájemného seznámení účastníků a sdílení zápasů, které vedeme o reformaci církví dnes. Těšíme se, že přednášky ve formě článků vyjdou v časopise Theologia vitae.

Pavel Černý, foto: Jana Křížová

Dokončení ze str. 1

převahu děkuje Hospodinově náklonnosti, o níž bude ubezpečovat otec své syny, kteří ji budou vštepovat svým synům: „Budeš o ní rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si slova o Boží milosti jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány“ (Dt 6,7-9). Tato absolutní závislost jej naučila otvírat ruce a brát z Hospodinových darů každý den. Tak je uvedeno i desatero. Dříve než bude Izraelita o něco požádán, je mu připomenuto, že jej Hospodin vysvobodil z egyptského otroctví. Ostatně Martin Luther při výkladu požadavků Desatera nejprve poukázal na vysvobození a pak dovodil „Proto se máš Boha bát a jej milovat – teprve potom se člověk dověděl, že nebude přece krást - vždyť byl vysvobozen z otroctví. Hospodin Bůh nejprve dává a pak požaduje. Dárce předchází žadatele. Milost Boží bude vždy předcházet zákon. V tom je jeho nedostatečnost. Na nedostatečnost desatera nejvýrazněji upozornil Ježíš: „Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já

Nad Biblí

O vysvětlení této otázky jsem byl nedávno požádán čtenářem Bible, který se po návratu z Německa zajímal, proč se tam překlady modlitby Páně různí, takže její znění není při bohoslužbách stejné. Proč jim nestačí jeden základní překlad M. Luthera? (Ve sborech proto mívají vytištěno pro hosty své „domácí“ znění, aby nedocházelo k narušení při společné modlitbě.) Zde je nutno vysvětlit, že nejde o rozdíly v nových překladech, ale v různých textových odchylkách, které se datují již od prvních překladů. Různé odlišnosti máme i v našich Bibliích: pouhé oslovení „Otče“ (bez „nás“), „jenž“ (který) jsi, „v“ („na) nebe-

však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu; kdo snižuje svého bratra, bude vydán radě, a kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu“ (Mt 5,21-22). Z Ježíšova hlediska desatero stěží představuje pro křesťanský sbor ideální normu. Jako souhrn náboženských, právních a morálních předpisů nemůže být pokládáno za zákon platný pro církev. Opět to byl Luther, který sice desatero nezavrhł, ale při vyučování ho žákům vykládal, ale nezamlčel svůj názor, že křesťanský sbor, vedený Duchem svatým, by mohl vytvořit nové a jasnější desatero. Lépe než kdo jiný uvažoval nad úvodem k desateru a zjišťoval, že Bůh je láska a u člověka vyžaduje lásku. První skutečností je Boží dar, jež člověk přijímá bez zásluhy a sám sebe chápe jako příjemce. Teprve na druhém místě vystává Boží požadavek vůči člověku; je odpovědí na Boží lásku. Jakmile to pořadí převrátíte a desatero k tomu dává příležitost, vnímáme-li je bez jeho úvodu, budete užívat desatera nesprávně. Úvod desatera má totiž sloužit k tomu, aby při jeho uživateli vyloučil myšlenku na spravedlnost ze skutků.

Zákon, který na nás hledí z desatera

příkázání, není obrazem původní Boží vůle. Představuje její zvěcnění, cosi odumřelého, co původně bylo živé jako živá vůle, která se obracela k živým osobám s úmyslem použít jich k uskutečnění nějakého plánu. Tato živá Boží vůle nechce ode mne něco, ale mě pro sebe a nechce předně, abych něco udělal, chce abych Boha miloval z celého srdce a bližního jako sebe samého. Středověká teologie se dala neosobní cestou a reformátoři ji dále propracovali: Zmizel jim pod rukama živý člověk a zůstala jen věc nebo ideální, leč neživý člověk. Boží vůle je věčná, ale není zákon. Vztahuje se k člověku a žádá jeho srdce. Vztahuje se na člověka a je plná lásky. Je sumou, souhrnem všech příkázání a proto nemůže být zákonem. Je spíše jeho koncem. Kdo je v Kristu, není pod zákonem.

Tomu, kdo spočívá v Boží lásce, není třeba prikazovat lásku, ani mu diktovat, aby dělal to a ono, jak to zákon bezohledně činí. Paradox lásky záleží v tom, že je cílem k němuž směřují všechna příkázání desatera, ale nelze ji přikázat. Zákon nikdy nestvoří lásku. Ta může být jen tam, kde je darovaná, ne přikázaná.

Josef Veselý

KTERÉ ZNĚNÍ MODLITBY PÁNĚ JE SPRÁVNÉ?

sích“; „posvěť se („bud(i)ž posvěcení tvé jméno“, „odpusť nám viny (dluhy) naše“, „jako(ž) i my odpouštíme“.

Jednodušší je to v Římskokatolické církvi při jejím úsilí o jednotu ve víře i v rádech, a to již od přelomu 4.-5.století, kdy církevní otec Jeroným (Hieronymus) revidoval starší latinské překlady bible do nového překladu pod názvem Vulgata. Ten byl po dalších úpravách potvrzen Tridentským koncilem (od r.1564) jako závazný liturgický text. (Je pochopitelné, že latinský text Vulgaty užíval i M. J. Hus a že se stal značnou orientační pomocí i překladatelům Kralické bible.)

Původní záznam textu modlitby Páně neexistuje. Musel by znít v aramejštině, která byla i Ježíšovou rodnou řečí, ale byla v řecko-římské kulturní oblasti nahrazena řečtinou. Ježíšovy výroky i vzpomínky učedníků se původně šířily v ústním podání a postupně byly i zapisovány. (V řeckém textu Nového zákona se dochovalo v ústech Ježíšových několik aramejských vět, mezi nimi i jeho modlitebné „Abba“ ve smyslu synovsky oddaného „Tatíčku“.)

Pokud jde o řecké znění modlitby Páně je nutno mít na paměti, že ony různé textové odchylky se netýkají překladů do různých národních jazyků, ale výběru (jako „různočtení“) ze dvou paralelních novozákonních předloh: podle záznamu evangelisty Matouše (Mt 6,9-13) a podle záznamu Lukáše (L 11,2-4). Ty se liší v Novém zákoně nejen časovým zařazením, ale i variantami v řeckých rukopisech, jak se během let dochovaly v různých oblastech prvokřesťanských sborů.

Lukášův text (snad starší?) je uveden připomínkou (L 11,1), že se na Pána Ježíše obrátil jeden z jeho učedníků s prosbou: „Pane, nauč nás modlit se, jako tomu učil své učedníky i Jan.“ A on jim odpověděl (cit. Český ekumenický překlad ČEP):

„Když se modlíte, říkejte: Otče (doplňující var.(+) dole: *náš, jenž jsi v nebesích*), *bud' posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království*. (var.(+): *staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi*.) *Náš denní chléb nám dávej každého dne. A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provínuje proti nám. A nevydej nás do pokušení*.(var.(+) *ale vysvobod' nás od zlého*.)

Evangelista Matouš má svou verzi Otčenáše zařazenou do souboru Ježíšova vyučování v Kázání na hoře. To je uvedeno větou: „Když spatřil zástupy, vystoupil na horu, a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Tu otevřel ústa a učil je: (Mt 5,1-2). Text Otčenáše následuje za Ježíšovým výkladem jak se chovat při modlitbě (ne okazale na veřejnosti, ale v tichém soukromí, a bez mnohomluvnosti). Již zde však Pán Ježíš mluví o Bohu jako o nebeském Otci. Jde o znění které užíváme v našich církvích i dnes (podle kralického znění) s výjimkou formulací: „*staň se vůle tvá*“, „*náš denní chléb*“ a zvláště: „*jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám*“. A v závěru: „*nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. Amén*“. (S ř. **É-éta**.) Dobrořečící závěr je uveden jako var.(+) dole mezi odkazy na významné rukopisy. (Novozákonní věda má dnes k dispozici mnoho postupně nalezených řeckých rukopisů z různých období a oblastí, které jsou rozříděny podle svého původu a obsahové závažnosti. Nejvýznamnější jsou z 4. a 5. století.) Rozdíly ve znění obou evangelijních verzí svědčí i o tom, že Pán Ježíš chtěl učedníkům připomenout především základní věci pro modlitebný život, ale neustanovil tuto svou „nápovědu“ modlitby za závazný liturgický text. Za správné znění modlitby Páně je možno pokládat každé, které se obrací k Bohu jako k Otci a které uvádí následné prosby podle biblického pořadí.

Jiří Otter

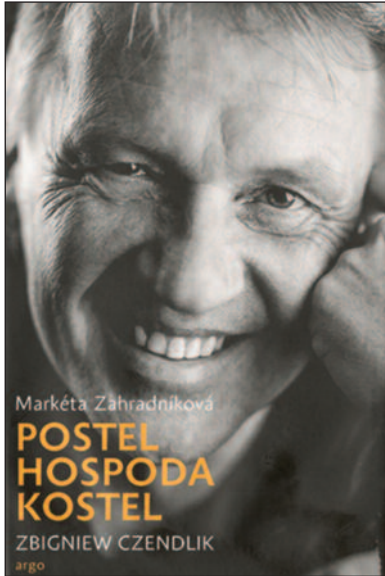
Farář včera, dnes a zítra

Od chvíle, kdy se zjevil na naší scéně polský kněz Zbigniew Czendlik, jsem trochu chápal některé své římskokatolické přátele, když měli od něj odstup. Byl pro ně šoumen. Odvádá „celebrity“, může tušit, čeho se u některých dočká a tím více je cenné, že umí s nimi setrvat v přátelském vztahu. Sám to chápu v evangelickém pojetí, v němž manželství není svátost, nýbrž zjednodušeně řečeno přirozený lidský - a přitom i dobrý Boží řád. Jak jsem jej průběžně sledoval, během doby se zdál být méně povrchním, více podnětným a zajímavým. Jeho mediální zdatnost a provokativní bonmoty měly své kouzlo pro veřejnost, zatímco uměšené „duchovní osobnosti“ nudily, nebo zarážely naučenými floskulami bez špetky jiskry. Sám vzpomíná, jak kardinál Duka pověděl novinářům, že jeden Czendlik v české církvi není problém, ale kdyby takových Czendliků bylo deset, tak už by to problém byl. K nadřazeným je přitom vždy loajální. Sám o sobě tvrdí, že je konzervativnější, než si mnozí myslí. Oproti hierarchii své církve má výhodu, že není vázán její přepjatou odpovědností a také je sám sobě mluvčím. Je to ovšem spojeno i s odvahou, že vyvolá nevoli u některých svých představených pro porušení subordinace a je vnímán veřejností jako ten, kdo mluví za svou církev. Přitom právě té jen prospívá, když na zesvětštělém obecněstvo působí kněz překvapivě jako normální, plnokrevný člověk a ne předuchovnělý stín svého úřadu. Dosvědčuje to právě velice úspěšná kniha předvánočního trhu, vyvolávající nadále zájem: **Markéta Zahradníková/Zbigniew Czendlik, Postel, hospoda, kostel** (Argo 2016, 269 stran, 27 fotografií). Nenudí a zaujme výrazným projevem. Neotravuje obšírnými, košatými, složitými proslovy. Výborně mu v této knize rozhovorů nahrává i usměrňuje spoluautorka Markéta Zahradníková. Šanci farářům porozumět má stejně křesťan, jakož i „pohan“. Je dobře, že si zpovídání považuje ateisté: „Zrovna nedávno jsem dostal rozhořčený dopis od jedné náboženské fanatičky, která se rozhodla ve jménu víry, dělat mi ze života peklo, když jsem někde řekl, že mne obohacují ateisté. ...Mám rád ateisty už pro jejich odlišný názor. Nikdo z nás nevlastní pravdu a nemá na ni patent.“ Vadí mu nasládlá a nadsvětná pobožnost: „Popravdě si moc nerozumím s lidmi, kteří se považují za svaté. Přílišná svatost totiž brání našemu růstu. Občas mi někdo tou svou přepjatostí leze na nervy a řekl bych, že Pán Bůh takovému přístupu také nefandí.“ A nemá rád „italský, sádrový kýč“. Jen ve stručnosti je naznačen přerod vzorného ministranta z tradiční polské rodiny v dospívajícího středoškoláka, již svébytného studenta semináře a v kněze reflektujícího žhavou současnost 21. Století. Smysl pro reflexi současnosti projevil i ve věci tří lanškrounských kostelů, z nichž jeden by předal ve prospěch města. Byl by proměněn v knihovnu, avšak svými farníky nebyl podpořen.

V autorově projevu se setkáme nejednou s týmiž otázkami, jež předkládá profesor Halík, nicméně na ně odpovídá lapidárněji. Je si

vědom své vzdělanosti bez přítěže katedry a nemá proto sám před sebou mindrák. Nemá rád sterilní myšlení, ani on nepodléhá černobílému vidění světa. Bezesporu má nadhled a odstup, dokáže si tropit legraci ze sebe sama. Je to ovšem dáno i žánrem, beletristicky, autobiograficky daným – nejedná se o přednášky na dané téma. V takovémto žánru nalezneme ze zdařilých například autobiografie Dominika Pecky, nebo evangelických farářů Svatopluka Karáska a Miloše Rejchrtu.

Při snaze o transparentnost v projevu si je Czendlik vědom, že „Některé věci bývají skryty, protože jsou velice intimní. Stejně tak, jako pravá víra, která leží pod povrchem. Prostě občas v životě narazíme na něco hlubšího. I proto bychom měli být ve svých soudech rozvážnější. Nehodnotit ukvapeně a povrchně, na vlastním názoru příliš netrvat, protože většinou víme moc málo.“ Přijde-li řada na nejběžnější a přitom ošidnou otázku, typu nebe, peklo ráj, vypomůže si i celou řadou bonmotů, přirovnání, ilustrací, citací. Neotřelými i obecně známými. Tak například k nebi: „Zajímavé je, že když se lidí v kostele zeptám, kdo věří, že se dostane do nebe, tak nikdo nezvedá ruku. Jak je možné, že tomu nevěří? Já věřím, že tam budu! Ovšem někdy, když se dívám na obrázky svatých, mám pochybnosti, jestli se tam pro mě najde ta správná parta... Myslím, že to byl svatý Augustin, kdo řekl, v Nebi budeme třikrát překvapeni. Poprvé, když tam neuvidíme ty, které jsme tam čekali. Podruhé, když tam uvidíme ty, které jsme tam nečekali. No a potřetí, že jsme se tam ocitli my sami.“ Nebo očištec: „Myslím, že to bude něco takového, jako nápravné zařízení. Takový pasták pro pokročilé. Budeme to tam muset nějak vydržet. Jsem zvědavý, jak dlouho tam budu muset trčet já. ...budeme si muset Pána Boha vystát, jako kdysi banány. A na otázku Kde je potom ďábel a všichni ti čerchmanti, když peklo není – odpoví v tomto stylu: „To, že si dělám legraci z našich představ o pekle a zlých mocnostech, neznamená, že zpochybňuji jejich existenci. Jsou to však spíš nějaké síly, svody, které nás lákají či přímo táhnou ke špatnostem. A záleží jen na nás, jak a zda tomu odoláme. Jsou lidé, kteří si cestu zla zvolí dobrovolně.“ Vážně a s účastí probere situaci těch, kteří podepsali spolupráci s estébáky. Pochopení však nemá pro ty, kteří se neomluví a dělají mrtvé brouky. Dodá však, že „k opravdovému pokání nelze lidi dotlačit ... Mnozí lidé si vůbec nejsou schopni svou vinu připustit. Takoví jedinci mají svědomí zcela degenerované, jsou vlastně hendikepovaní. Tak je potřeba se na ně dívat. Brát je jako na postižené chudáky, kteří jsou nějakým způsobem vytunelováni.“ Nasnadě bylo se zeptat kněze na rozvod. Je pro něj velký problém, když jsou v manželství děti: „Taková zkušenost je více či méně ovlivní. V některých případech je i pro děti lepší, když k rozvodu dojde. Mám na mysli ty extrémy, kdy jeden z rodičů druhého týrá, nebo dokonce ubližuje dětem. Pokud takovou situaci vyřeší rozvod, pak ho vítám. A jiné to je, když

se dva dospělí lidé v klidu dohodnou a rozejdou, aniž by si vzájemně ublížili. To lze chápat jako hřích lehčího kalibru.“ Bezesporu má autor pochopení pro protestanty, jestliže s Erazimem Kohákem souhlasí, jako on přirovnává náboženství k jarní louce a má na mysli její pestrost a nádheru, spoučívající v rozmanitosti. Odmítá „se tvářit jako Boží prominent“ jen proto, že je římský katolík. Připomene ještě postoj Jana Pavla II, jenž Husa měl označit za reformátora církve. A jde ještě dál, když zmíní náboženství jiná, než křesťanské. Jednoznačně je také přívržencem papeže Františka a jako jeden z prvních v naší zemi se k němu jednoznačně příznivě hlásil. Potvrzuje to jeho častými citacemi, na něž navazuje. A je pozoruhodné, že ohledně celibátu se vyjádří pro jeho zdobrovolnění. Sám papež letos, v roce následujícím po vydání knihy pronesl, že by církev mohla uvažovat o svěcení ženatých mužů, kteří by potenciálně mohli pracovat v odlehklých oblastech, které se potýkají s nedostatkem kněží. Autorova sdělnost jen tu a tam vyzní laciněji, jako třeba ve vyprávění o oslu a studni. Zato foto s oslem je skvělé! A vůbec, předložené fotogalerie (10 autorů) jsou nadmíru zdařilé, co se kvantity i kvality týče. Nevyčítejme slogan na titulní stránce knihy, koupí si ji a přečte více lidí, než kdyby zněl Umělec, pokoj, růženec. Kniha se pravda dobře čte, přičemž její obsah nevyznívá mělce. A není na škodu, že vyvolává mediální pozornost. Závěrem výstraha! Před čtením knihy lze varovat čtenáře zarytých tradicionalistické - i povýšené estéty.

Jan Kašper; christnet.eu

P. S. Kniha vyhrála cenu čtenářů Magnesie Litera 2017. (pozn. red.)

Kristus sjednocuje

Jednota církve byla ohrožena od samého začátku. Nikdy neexistoval nějaký ideální, ba přímo rajský stav církve. O tom nám podává Nový zákon dostatečně přesvědčivé a jasné svědectví. Různé zápasy ve sborech se přitom odehrávaly a odvíjely na nestejných frontách. Nebezpečí také přicházelo v rozmanitých podobách a formách. List do Efezu ukazuje třenice, k nimž docházelo mezi křesťany, kteří měli nestejný původ. Konkrétně: mezi věřícími ze Židů a z pohanů. Posledně jmenovaní by se zřejmě rádi osamostatnili, emancipovali od židokřesťanů. Nahrává jim i ta prostá skutečnost, že mají ve sborech – zejména po roce 70, po židovské válce – početní převahu. A většína shlíží obvykle velice ráda pohrdavě, ba přezíravě, na menšinu.

Právě křesťané z pohanů, nově obrácení na víru, mají slyšet a vzít velice vážně na vědomí, jak na tom byli ještě v docela nedávné minulosti – ztraceni a bez Boha na světě. Mají slyšet, a spolu s nimi i všichni ti, kdo jen neradi mluví a slyší o nějaké tradici, návaznosti, o kontinuitě; kdo míní, že teprve jimi začíná správné pojetí života víry a uskutečňování křesťanství: „Byli jste bez Krista, odloučení od společnosti Izraele, bez účasti na smlouvách Božího zaslíbení, bez naděje a bez Boha na světě (Ef 2,12). Křesťané z pohanů mají uznat a vzít velmi vážně, pokud nechtějí žít v bludu, iluzi a namyšlenosti, že jsou židokřesťané jejich přinejmenším zcela rovnocennými partnery. A totéž platí i o těch, kdo přicházejí dodnes do církevního společenství zvenčí. Je možné, ba i pravděpodobné, že jsou značně kritičtí vůči určitému zaběhlému církevnímu chodu. Vůči tomu, co se vskutku i může jevit na první pohled jako neživá a zkostnatělá tradice.

Nicméně – není možné se chtít obejít bez stávající církve. Kdo přichází ke Kristu, kdo se otevírá jeho nabízené záchraně, vstupuje zároveň i do jedné svaté, obecné církve. Spásu nelze hledat kdekoli, ale v církvi Páně. V té církvi, která už prošla dlouhý kus cesty dějinami. V církvi, v níž se pravidelně zvěštuje evangelium. Kdysi znesvářené skupiny a strany spojuje svou smířící obětí Ježíš Kristus. Usmířil ty, kdo si byli doposud vzdáleni. Z dalekých udělal blízké. Pro všechny je dárce a tvůrcem skutečného, hlubokého vnitřního míru a pokoje.

A tu se někdo možná zeptá: Musí člověk ještě stále patřit do křesťanské církve? A to i v moderní, rádoby osvícené elektronické době? Jistě – nemusí. On do ní však patřit smí. Je to převzácná výsada. Kdo věří, ten se sotva obejde bez církevního společenství. To je důvod ke stálé oddělosti. Mám svůj domov v církvi. A to rozhodně není vůbec nic samozřejmého.

Pokusme se o určité vysvětlení. V jeruzalémském chrámu byla několikametrová zeď, která oddělovala vnitřní chrámový obvod. Přesněji: tzv. „stě Izraele“ od „síně pohanů“. Do proně zmíněné nesmí pohan vstoupit. Řecký a latinský nápis na zdi důrazně varují: Pokud vstoupí dovnitř pohan, tak riskuje, že přijde o život. Nápis říká: Milý pohane, jsi vyloučen. Nemáš šanci. Máš prostě smůlu. Aby nedošlo k omylu či nějakému nedorozumění, je třeba v této souvislosti upozornit na určitá scestná řešení. Je poměrně rozšířené mínění, že má Bůh radost, když se o něj člověk začne zajímat. A aby to zájemce neměl příliš těžké, může se k Bohu obrátit kdykoliv a kdekoli. Toto myšlení a přesvědčení se kdysi prosadilo zejména v německém protestantismu. Rozhodně však nevedlo k prohloubení duchovního života.

Boha totiž hledám tam, kde se dává on sám najít, a kde i zaslubuje svou zbohacující přítomnost. To znamená: ve společenství víry, a ne ve velebném chrámu přírody. Dává se najít tam, kde se zvěštuje evangelium, a vysluhují svátosti. Izrael se zjevně přečenoval. Byl domýšlivý na své vyvolení. Měl však na něco takového vůbec nárok? Byl lid Staré smlouvy snad lepší či početnější než ostatní národy? Nikoliv, vyvolen byl prostě a jednoduše proto, že si ho Hospodin zamiloval. Ve své volbě je Bůh zcela svobodný a sorchovaný. Není ani v nejmenším závislý na člověku a na jeho nějakých kvalitách.

Dává se nicméně poznat. A sice tak, že jde s těmi, které si vyvolil. A to zase docela konkrétně. Izrael je církev Starého zákona. Je to viditelná veličina, která ovšem není ani zdaleka bez poskvrny a vrásky. A přece má určitý náskok před druhými. Situace se však díky Kristu radikálně mění. U Boha jsou všichni doma. Křesťané ze Židů i z pohanů tu mají domovské právo. A to darem – a ne nějakými svými zásluhami. Kdo ví, že dostává to nejdůležitější k životu zdarma, ten se nebude nad druhé povyšovat. Lidé se dělí obvykle na vítěze a poražené, na úspěšné a na ty méně zdatné. Na ty, kdo se dokáží prosadit a rychle zorientovat, a na ty, kdo dravému proudu prostě a jednoduše už nestačí. Před Bohem ovšem právě toto neplatí. Jaká obrovská naděje a povzbuzení! Před Bohem není žádné škatulkování. Copak se k němu mají dostat pouze ti, kdo jsou zdatní a výkonní, zatímco ostatní budou z obecnství vyloučeni? Chudí v duchu, tiší, pokojní, odstrčení, lačníci a žízňníci – ti jsou právě nejbližší nebeskému království. Ježíš tu je v prvé řadě pro hříšníky. Pro všechny ty, kdo vědí, že se nemohou a ani nemají čím pochlubit a prokázat. Běžné rozlišování a třídění mezi lidmi nadále padá. Vždyť Kristus „zbořil zeď, která rozděluje a působí svár“. K usmíření a překonání protikladů už není třeba lidského vzepětí a křečovitých výkonů. Je třeba něčeho jiného: Golgoty, Kristova kříže.

Jaroslav Nečas

PÍSEŇ PÍSNÍ 2: Úcta k Božímu jménu

Touha po Boží blízkosti předpokládá hlubokou úctu k Božímu jménu. Nějak jsme si zvykli, že k našemu programu automaticky patří řeč o Bohu a o Kristu. Ale my nemáme Boha k dispozici! On je svatý, svrchovaný, mocný Bůh a Pán nad všechny naše představy, s kterým nelze manipulovat, ani ho oklamat nebo si ho přizpůsobit svým představám. Písmo ho definuje jako Pána pánů a Boha bohů. Jeho jméno je svaté a mělo by zářit na cestu naší zbožnosti i našeho myšlení. I v ústech Ježíšových bylo svaté. Bůh má v rukou iniciativu, přichází ke svému lidu, zavazuje si ho smlouvou. I k nám se sklání ve svém jednorozeném Synu Pánu Ježíši Kristu a v něm nás vede, ukazuje cestu a zachraňuje nás svou láskou a péčí. Bůh Písem je ten, který se stává v Ježíši Kristu Bohem osobním, Bohem lásky a Bohem milosrdenství, kterého se můžeme bezvýhradně chopit vírou v nejrůznějších

zápasech, bolestech a sevřeních života. A Písmo tohoto Boha v Písni písní oslavuje a zpívá o vůni Božího jména, která by na každém z nás měla ulpět. Měli bychom být touto vůní poznamenáni, provoněni, prosyceni, pokud budeme vůni Božího jména nablízku. A tato vůně by nás měla všechny spojit. Nejsou už sami ti, kdo jsou nějakým společným znakem poznamenáni, říká apoštol Pavel. Všichni, kteří v pokání hledají, touží po odpuštění a v pokoře přistupují k trůnu milosti, jsou v Boží blízkosti znamenáni znakem vůně Božího jména. Kdo má hlubokou úctu k Božímu jménu a je prosycen vůní Božího jména, ten také může radostně chválit svého Pána, protože v něm našel hluboký smysl svého životního začlení.

(pokračování příště)

Pavel Rybín

Představujeme sbor ČCE Praha 10 Strašnice

JAK TO VŠECHNO ZAČALO
OBRAZY Z NEJSTARŠÍCH DĚJIN NAŠEHO SBORU
V letošním roce si připomínáme 80. výročí založení našeho sboru. Ve skutečnosti však evangelíci ve Strašnicích aktivně žijí již od roku 1921. Po vzniku republiky, v atmosféře nadšeného „odchodu od Vídně a Říma“, vystoupilo mnoho lidí z katolické církve a nepatrná část z nich vstoupila do nově vzniklých církví, včetně naší Českobratrské církve evangelické (tomuto jevu v období prvních let Československé republiky se říká přestupové hnutí).

Zároveň se v té době začaly více osidlovat pražské Strašnice. V naší sborové kronice se můžeme dočíst, že zpočátku žilo ve Strašnicích jen několik evangelických rodin, které docházely do sboru na Žižkově (dnešní sbor Žižkov I). V roce 1921 však do ČCE vstoupilo téměř 200 nových členů ze Strašnic. Protože se tím žižkovskému sboru výrazně zvýšil i počet dětí ve školním věku, vznikla 7. prosince 1921 Strašnická nedělní škola (vyučování probíhalo v hostinci U Ledvinů – nacházel se naproti strašnické obecné škole.)

Vzhledem k neustálému přestupování nových členů do ČCE byla pak 5. března 1923 ve Strašnicích založena kazatelská stanice. Do té doby však jediným zprostředkovatelem práce ČCE ve Strašnicích byla zmíněná velmi aktivní „nedělní“, což je zajímavý jev, který náš sbor provází po celou historii až dodnes.

Ve vedení bohoslužeb v kazatelské stanici se střídali dva faráři: žižkovský farář Kristian Pavel Lanštják, který měl na postupném vznikání strašnického sboru zásadní podíl, a emeritní farář z Jimramova Jan Volek.

Bohoslužby se nejprve konaly v bytě ochotného předsedy výboru kazatelské stanice J. Vojtěchovského, později však bylo potřeba najít větší prostor. Ten byl nalezen ve strašnické obecné škole, i její prostory však brzy přestaly stačit. Proto byl pronajat Kramářův sál, který se nacházel v dnešní Starostrašnické ulici. Bohoslužby se již mohly konat každou neděli a život sboru se začal rozvíjet i mimo ně – začala se formovat mládež a roku 1927 vznikl „Kroužek sester“ (předchůdce naší Křesťanské služby).

Bylo jasné, že ve Strašnicích roste nový samostatný sbor, což vedlo i k uvědomění si toho, že absence vlastních sborových prostor se musí co nejdříve vyřešit.

Roku 1928 schválilo sborové shromáždění zakoupení stavebního místa, které našel farář Lanštják. Na koupi místa a později na stavbu domu se podařilo sehnat peníze z darů a půjček členů sboru, ze speciálního stavebního fondu a zejména ze sborových sbírek (které později splatily i půjčky). Samotná stavba proběhla poměrně rychle mezi 15. červnem a 30. listopadem roku 1930. Později (v roce 1936) byla ve dvoře ještě přistavěna dnešní modlitebna.

Postavení nové církevní budovy, která poskytovala řadu využitelných prostor, vedlo k rozšíření aktivit sboru. Vznikly např. nové pravidelné fungující skupiny, dorost a sdružení mládeže.

I Nedělní škole se díky novým místnostem dařilo stále lépe. Ve 30. letech se „nedělní“ pravidelně účastnilo více než 70 dětí a počet všech členů sboru rostl až do pohnutých 50. let).

Díky takovému rozvoji se kazatelská stanice stále více osamostatňovala a roku 1935 podal její výbor žádost na synodní radu o osamostatnění sboru (o kterém výbor uvažoval už několik let – sborové shromáždění schválilo cestu k osamostatnění již v roce 1933).

Definitivně byl strašnický sbor osamostatněn dekretem synodní rady č. 241 dne 1. března 1937. Tento den byl zvolen na památku vzniku staré Jednoty bratrské. A toto datum si letos připomínáme.

Prvním prozatímním administrátorem sboru byl vybrán žižkovský farář Lanštják, který byl téhož roku zvolen i pražským seniorem.

K dalšímu rozvíjení sboru patřilo i zakoupení varhan v roce 1938 a konečně volba vlastního faráře, kterým byl 19. března roku 1939 zvolen dosavadní klimentský vikář Lubomír Balcar.

Tím se završila cesta k úplné samostatnosti sboru, jenže – jak víme – v té době zároveň začaly těžké časy pro celý svět, naši republiku, naši církev, a tím i pro nový strašnický sbor.

Celými pohnutými dějinami 20. století však náš sbor prošel s křesťanskou nadějí v Boží milost a vnitřní svobodou, která byla a je zosobněná v mnohých statečných členech sboru (vzpomeňme třeba na strašnické padlé z pražského povstání roku 1945), výrazných farářích, pracovitých presbyterech, ochotných sestrách a dobrovolnících, v aktivních mládežnících i radostných dětech.

Toto dědictví si s vděčností neseme dodnes, kdy se náš svět zdá šťastnější, ale přináší zase jiné složité výzvy...

„Setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.“ 2 Tm 3,14-15.

Benjamin Roll
(otištěno se svolením ze strašnického sborového časopisu)

Vyzýváme i ostatní sbory, farnosti a náboženské obce všech denominací: představte se také a podělte se s námi o zkušenosti ze života společenství – s jeho radostmi i starostmi.

Příspěvky i fotografie posílejte na adresu redakce: Ječná 19, Praha 2 nebo mailem: ET.KJ@worldonline.cz

Rádi otiskneme i vaše příběhy.

(red)

Vzácná návštěva na dvakačovické faře

Dvakačovickou faru navštívila další významná osobnost, římskokatolický biskup Václav Malý, držitel jednoho z klíčů od Korunní komory v Pražské katedrále. Ve své funkci má na starosti pastorační péči o české komunity v cizině, je mentorem kandidátů na kněžství a stará se o oblast školství. Uznává a prosazuje aktivní ekumenický přístup formou setkávání různorodých společenství, evangelíků, katolíků i lidí mimo církev.

Při hodnocení revolučních událostí v roce 1989 hovořil o nedůslednosti ve změnách právního rámce, o nedostatečném zhodnocení hrozcích nebezpečí a přílišném až vyhraněném zdůrazňování ekonomických aspektů. Kladně hodnotil klidný průběh listopadových demonstrací i samotný přechod k demokracii. Bohužel dosud nebyli potrestáni ti, kterým byly prokázány zločiny, a to nejvíce proti všeobecným lidským právům a svobodám. Toto se mělo stát nikoli z motivu msty, ale proto, aby nebylo podkopáno veřejné mínění, aby neutrpěla důvěra v nový politicko hospodářský systém. Na dotaz z pléna ohledně svého působení v disentu a při podpisu Charty 77 odpověděl, že chtěl vždy, za každou cenu a zodpovědně vůči evangeliu vykonávat kněžské poslání, a proto také nesouhlasil se způsobem vládnoucí komunistické strany, která neplnila např. tzv. Helsinské dohody. V připojení se k Chartě viděl způsob, jak tento svůj postoj vyjádřit a žít. Podepsání Charty 77 mu zprostředkoval jeho přítel Ivan Medek. Většina katolických duchovních, kteří se k podpisu připojili, odešla do emigrace. Václav Malý se proto nejvíce stýkal s evangelickými duchovními, kteří neodešli do exilu. V roce 1989 to byl on, kdo nabádal ke klidnému řešení a pomáhal zklidnit rozhněvaný dav lidí přejít na Hrad.

Své kněžské povolání na začátku vykonával ve Vlašimi a po zákazu, tedy po odebrání státního souhlasu, konal bohoslužby, učil náboženství a uděloval svátosti po bytech v rodinách. K současné politické a společenské situaci poznamenal, že postrádá kultivovanost a kulturu a že společnost je odlidštěná, atomizovaná, fascinovaná novými technologiemi, která z lidí dělá otroky. Doporučuje více kontaktů s lidmi v obci, mimo faru a kostel ve spolkové činnosti, ale i v hospodách. Ideálním řešením je podle něho spolupráce obce a křesťanské farnosti, protože právě v tomto společenství se setkávají lidé všech sociálních vrstev. Nebezpečí současné společnosti vidí právě ve vytváření přísně výlučných nebo uzavřených komunit. Zdůraznil, že za tuto vzájemnost i za to, co se děje v místě našeho každodenního života, je každý z nás osobně zodpovědný. Při debatě o současném prezidentu vyjádřil názor, že vítá, že Miloš Zeman jezdí po venkově, ale že není dobré, že zde nezodpovědně komentuje společenské dění, vyvolává strach a negativismus. Zneužívá toho, že ho lidé jako známou autoritu poslouchají. Prezidentův příklon k východním zemím, resp. k Rusku a Číně, neodpovídá našim tradicím, neboť jsme vždy vyznávali hodnoty západního evropanství.

Hovořilo se také o současném mírném postoji papeže Františka k rozvodům katolických věřících a jejich přístupu k eucharistii. Podle Malého je třeba v tomto přistupovat k jednotlivým případům citlivě a preferovat dobrou výchovu dětí ve víře a další dobré fungování rodiny. Jednoznačně se vyjádřil i k otázce potratů. Spíše než rovnou provádět tento zákrok, by doporučoval osvětu, intenzivní a účinnou pomoc na mnoha úrovních a erudovaný rozhovor s ženami s motivací, že každý život je dar a my nemáme právo o něm rozhodovat, neboť nám nepatří. Na závěr se Václav Malý zmínil o svém dětství. Počází z učitelské rodiny, ze skromných poměrů, v nichž se vždy držely důsledně prosazované výchovné zásady s apelem na kulturnost a široké vzdělání.

**Dr. Jarmila Šavlíková a
Mgr. Dušan Ehmig,
Dvakačovice/Černošice**

Pozvánky

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE zve na úterý 9. května 2017 od 17.30 do přízemí kláštera Emauzy, Praha 2, Vyšehradská 49, na besedu s etnologem a spisovatelem Mgr. Janem Pohunkem, Ph.D. Tématem budou Pověsti z le-sů, skal a jeskyní. Předpokládáný konec besedy je kolem 19. h.

Inzerce

SBOR ČCE NOVÝ JIČÍN NABÍZÍ NA FAŘE POKOJE K REKREACI. (Beskydy, Poodří, řada památek v okolí).
Tel.: 731 664 545, 732 638 517

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X